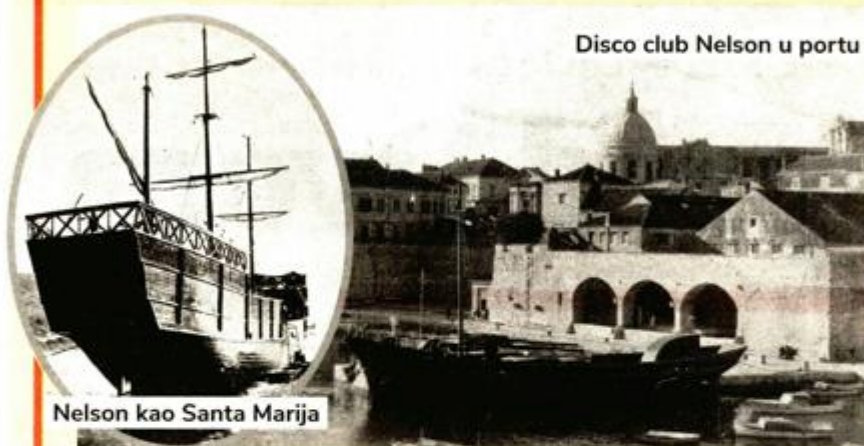

IGRE U MOM SRCU

DUBROVNIK PLOVI

Disco club Nelson u portu

Nelson kao Santa Marija

Piše: Vedran Benić

Svaki put kad se ukrcam na brod za Lokrum kako bih pogledao neku festivalsku predstavu, padnu mi na um Orsatove riječi iz Vojnovičeve „Trilogije“: „Ukrcajmo se, ponesimo barjak i sv. Vlaha, pa odjedrimo, kako naši davni oci! - Oh! sretnoga plova!... Homo!

Homo! Galebi i oblaci će nas pitat - Ko ste? Koga ištete?... a jedra će odgovorit: Dubrovnik plovi!... Dubrovnik opet ište pustu hrid da skriva Slobodu.“ Zaista, otok Lokrum postao je ona teatarska pusta hrid kojoj se Igre sve češće obraćaju pred najezdom turista. Ove godine tu je gostovala „Črna mati zemla“, tu će biti izveden i premijerni „Michelangelo“, a pred razumljivom svenarodnom euforijom zbog iznimnoga pobjedničkog puta hrvatske nogometne reprezentacije, na Lokrum su morali preseliti Mischa Maisky i Zagrebačka filharmonija. I ja sam nogomet pretpostavio tom koncertu. Pobjede naše reprezentacije nose u sebi drugu i drukčiju višu razinu uzbuđenja i domoljubnog naboja, a u Mischinim čarolijama nauživao sam se kad je godinama svirao u Dvoru s Juilanom Rachilnom i prijateljima.

Lokrum se kao scenski prostor Igara prvi put pojavio 1987. godine u Shakespearovoj „Oluji“ u režiji Dejana Mijača (koprodukcija Igara i Jugoslovenskog dramskog pozorišta Beograd). Ideja da Igre zaplove do Lokruma izazvala je buru negodovanja, prije svega zbog straha od požara. Oštro se usprotivila se Mjesna zajednica Grad, apel je uputilo Društvo prijatelja prirode „Dub“. No, tadašnji ravnatelj Igara Luka Obradović bio je čvrst u stavu: „Oluja“ na Lokrum 'ide!' Beogradani su u Dubrovnik došli s velikim ambicijama i raskošnom produkcijom. Rad na predstavi bio je popraćen i knjižicom „Oluja – dnevnik predstave“ kazališnog kritičara i publicista Feliksa Pašića koja je izašla na dan premijere. Izgledalo je da je za „Oluju“ savršano izabrano Mrtvo

more. No, dogodilo se ono što se u teatru zna dogoditi. Iako je Držić kroz Pometova usta Mrtvo more usporedio s „krincem juhekojoj se dno uzvidi kako u Mrtvom moru na Lokrumu, kad je bunaca“, prostor je „progutao“ predstavu. Uzalud je Ariel glumio plivajući. „Signal prostora je svojom čarobnošću bio toliko snažan da je potpuno ugušio signal scenske čarolije“, zapisao je Dalibor Foretić.

Mnogo se bolje na Mrtvom moru snašla legendarna Ellen Stewart 2001. s predstavom „Sedmorica protiv Tebe“ u sklopu festivala „Karantena“ Art radionice Lazareti. No, ona je već imala prethodnoga iskustva s Lokrumom, jer je 1996. sa svojim kulturnim njujorškim teatrom „La MaMa“ za program Igara na otoku režirala „Mit o Edipu“.

Predstava koja se savršeno uklopila u prostor Lokruma je Vojnovičev „Ekvinocijo“ u režiji Joška Juvančića, pa nije čudno da je trajala punih osam godina (premierno 2004./08., te obnovljena 2013./15.). Na svoj je način bijele stijene Lokruma razigrala i sadašnja intendantica Igara Dora Ruždjak Podolski u Shakesperovim „Snu ljetne noći“ 2007./09. godine (koprodukcija HNK Zagreb i DLJI). Iako izvođenje predstava na Lokrumu i nadalje predstavlja iznimni logistički poduhvat u svakom pogledu, od prijevoza gledatelja do protupožarne zaštite, s iskustvom stečenim godinama Igre sve češće sele na Lokrum, pogotovo nakon obnove Benediktinskog samostana. Otok je tako bio scenom baleta, opere, programa „Pisci na igrama“... Na taj je način uistinu postao teatarska pusta hrid na kojoj bi Igre skrile svoju slobodu. Kao da je prema Lokrumu, a ne prema Novom svijetu, plovila i ona davna „Santa Marija“ u Krležinom „Kristoforu Kolumbu“ (1973./75.) u režiji Georgija Para. Za potrebe te predstave, dotadašnji disko klub „Nelson“ iz kojeg je svaku večer na vezu Velikoga mula depala glazbe, preuređen je u Kolumbovu tetarSKU karaku. Danas bi, vjerujem, realniji bio suprotan proces...